

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

№ 1451/2015 г.
София, 22.06.2016 г.

ДО
Г-ЖА РУМЯНА БЪЧВАРОВА
ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ
ПО КОАЛИЦИОННАТА ПОЛИТИКА И
ДЪРЖАВНАТА АДМИНИСТРАЦИЯ И
МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

На рег. № 812100-13814/03.06.2016 г.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО БЪЧВАРОВА,

На основание чл. 32, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация съгласувам по принцип съдържанието на изпратените от г-н Кр. Ципов проект на Доклад относно Проект на Решение на Министерски съвет за одобряване на проект на Закон за противодействие на тероризма (ЗПТ), Проект на ЗПТ и Мотиви към проекта на ЗПТ.

Подкрепяйки общата законодателна идея и преценката, че е необходима нормативна регулация на организационното противодействие на тероризма, представям на вниманието Ви следните бележки от принципно и от редакционно естество. Бележките от принципно естество са съсредоточени основно върху уредбата на превантивните мерки в Глава трета от проекта.

I. Принципни бележи

1. Превантивните мерки по чл. 17 от проекта са подчинени на целта да се предотврати или ограничи участието на конкретно лице в терористична дейност, както и да се предотврати или ограничи опасността от терористичен акт (чл. 16, ал.2 от проекта). Каузата „ограничаване на участието на лице в терористична дейност“ определяме като недостатъчна. Тази редакция позволява да се допусне, че ограничено до някакви предели участие на дадено лице в терористична дейност е приемливо, което не съответства на логиката, както и на общите принципи и цели на проекта.

2. Адресирани към конкретно лице, някои от превантивните мерки звучат декларативно (напр. забраната за достъп до интернет по чл. 17, т.5 и забраната за ползване на повече от един телефонен номер по чл. 17, т.6, пр. второ). Трудно е същите да бъдат обвързани с надеждна система, позволяваща да се

следи тяхното спазване и да се констатират нарушения, което дава повод да се обмисли внимателно потребността от точно такива превантивни мерки.

3. Предвидено е превантивните мерки по чл. 17 да се налагат от съда по искане на министъра на вътрешните работи или от председателя на ДАНС, при това без да е осигурено същинско състезателно производство пред първата инстанция¹. Независимо от адресата на тези мерки и неговото местожителство в страната или извън нея, компетентен да се произнесе е председателят на Специализирания наказателен съд или оправомощен негов заместник. Трябва да се подчертае, че поначало не става дума за мерки за процесуална принуда, налагани във връзка с наказателно производство за престъпление, подсъдно на Специализирания наказателен съд. Административният характер на мерките предполага да се обмисли и вариантът, при който тяхното налагане става с административен акт, издаден пряко от органите, на които проектът е отредил правото да сезират Специализирания наказателен съд – министъра на вътрешните работи или председателя на ДАНС. Този акт безспорно следва да подлежи на съдебен контрол в състезателна процедура, каквато проектът в настоящия му вид е предвидил само за въззивното производство пред Апелативния специализиран наказателен съд.

4. Намираме за неудачно разрешението по чл. 14, ал.3 вр. с ал.1 от проекта, с което се възлага на всички общини да приемат планове за противодействие на тероризма, съгласувани с МВР и ДАНС. Товаренето на кметовете на стотици общини и общински съвети с дейността по разработване, съгласуване и приемане и изпълнение на планове за противодействие на тероризма, трудно може да бъде обосновано от гледна точка на своята полезност и обезпеченост на общините със съответен административен капацитет, след като държавата разработва такива планове на областно ниво – чл. 14, ал.2, вр. с ал.1 от проекта.

II. Редакционни бележки

Редакционните бележки нямат претенции за изчерпателност и са фокусирани върху правилното въвеждане на понятия, имащи вече легална употреба в други нормативни актове.

1. Критика търпи многократно използването в проекта понятие „държавни и местни органи“. По-удачно е да се използват понятията „органи на държавна власт“ (и техните структури) и „органи на местно самоуправление“, с каквито вече си служат нормативни актове от най-висш ранг, в т.ч. Конституцията на република България и Наказателният кодекс.

2. На места (чл. 8, т.4 от проекта) неточното използване на понятия е съчетано със загуба на смисъл. В цитирания текст определените по най-широк начин органи и структури на публичната власт са задължени да сътрудничат с

¹ Съгласно чл. 19, ал.1 от проекта съдът се произнася в закрито заседание в 24-часов срок и само на база искането, а съгласно чл. 19, ал. 3 от проекта, лицето, спрямо което компетентният съд е взел превантивна мярка, се уведомява за налагането ѝ от органа, направил искането, който му връчва и препис от съдебния акт.

„други държавни органи и организации, с органите на местното самоуправление“. Такива „други“ субекти всъщност извън обхвата на първото изречение на чл. 8, всъщност не остават, а включените в този обхват органи на публичната власт вече имат задължение да сътрудничат помежду си, съгласно чл. 8, т.3.

3. Непрецизна е употребата на вече въведени в българското законодателство понятия и на други места в проекта – напр. „заместник-главен прокурор“ в чл. 9, ал.3, както и използването на съкращения и абревиатури в нормативен текст – чл. 14, чл. 15, чл. 23 и др.

Надявам се представените бележки да са Ви от полза за изготвяне на прецизен и съответен на обществените потребности окончателен проект на нормативен акт, който Прокуратурата на Република България съгласува по принцип.

С УВАЖЕНИЕ:

СОТИР ДАЦАРОВ
ГЛАВЕН ПРОКУРОР